

Inhoud

Goed begin, slecht einde.....	7
Youssefs ‘Zwart ivoor’	18
Verdere avonturen van Harold en Disco	29
Vreemde dingen op Zanzibar	38
Heerlijk genieten	47
Verrassende incidenten	56
Vijanden veranderen in vrienden.....	65
Avonturen in het Shire-dal	72
Een wild opperhoofd en een wild dier.....	81
Afrikaanse huiselijkheid	84
Disco uit zijn mening	93
Een opwindende en succesrijke jachtexpeditie.....	100
Het kamp en het avondmaal	110
Kamperen en reizen in tropisch Afrika	118
Enkele uitwerkingen van de slavenhandel.....	126
Liefde, haat en smart.....	135
Strengere maatregelen.....	142
‘Zwart ivoor’ uit de Afrikaanse binnenlanden	146
Rampspoed.....	153
Harold treedt op in een nieuw karakter	163
Het dodelijke moeras en de onverwachte redding	172
‘Zwart ivoor’ op zee	180
Plotselinge gebeurtenissen en onverwachte ontmoetingen..	188
Het einde.....	195

Goed begin, slecht einde

‘Zes voet water in het ruim, kapitein!’

Dat zou nooit een prettig bericht voor den kapitein van de Aurora geweest zijn, maar nu werd het onprettige ervan nog zeer verhoogd, door het feit dat hij het hoorde tegen het einde van een tot dusverre buitengewoon voorspoedige reis.

‘Weet je het zeker, Davis?’ vroeg de kapitein. ‘Ga nog eens peilen.’

Hij gaf het bevel onder de invloed van het gevoel dat men ‘hopen tegen beter weten in’ noemt, en ging zelf met de timmerman mee, om te zien of het uitgevoerd werd.

‘Ruim zes voet,’ was het resultaat van de peiling.

Het schip, een grote Engelse brik, had een lek gekregen en slingerde ter hoogte van de Oostkust van Afrika heftig in een vrij ruwe zee. Het gaf de kapitein geen troost dat de oevers van het grote vasteland zichtbaar waren, daar er een zware deining langs de gehele kustlijn stond, die ieder schip dat zich in de nabijheid waagde, met vernietiging bedreigde.

‘Zij zinkt snel, mijnheer Seadrift,’ zei de kapitein tegen een stevige flinke jonge man van een jaar of twintig, die tegen de verschansing leunde en somber naar het land keek. ‘De timmerman kan het lek niet vinden en het water rijst zo snel, dat het schip niet lang drijvende kan blijven.’

‘Wat bent u dan van plan te doen?’ vroeg de jonge man.

‘Het te verlaten,’ antwoordde de kapitein.

‘U kunt dat doen, kapitein, maar ik zal het schip van mijn vader, zolang het drijven kan, niet verlaten. Waarom het niet ergens aan de kust op strand gezet? Door dat te doen zouden we misschien een gedeelte van de lading kunnen redden en zullen we in ieder geval onze uiterste best gedaan hebben.’

‘Kijk eens naar de kust,’ antwoordde de kapitein. ‘Waar zou u het schip op strand willen zetten? Er is binnen het rif ongetwijfeld kalm water, maar de toegangen erdoor - als die er tenminste zijn - zijn zo smal, dat een poging om er door te komen zo goed als zeker gelijk staat met de dood.’

De jonge man keerde zich zonder te antwoorden om. Hij was

onthutst. Even voor zijn vertrek uit Engeland had zijn vader tegen hem gezegd: ‘Harold, beste jongen, dat is je kans om het land, waarover je zoveel gelezen en gesproken hebt en waarin je zo graag zou willen reizen, te zien. Ik heb een brik gecharterd en zal die met een lading katoen, koperdraad enz., naar Zanzibar sturen; wat zou je ervan zeggen als supercargo mee te gaan. Je zal natuurlijk niet het pad van Livingstone of Mungo Park kunnen volgen, maar wel zal je, terwijl de brik in Zanzibar is, het kanaal tussen het eiland en het vasteland kunnen oversteken en een tocht maken, waarbij je negers en nijlpaarden zien kan. Ik zal je geld genoeg geven, want zonder geld is reizen een treurige bezigheid - maar ik verwacht dan van jou een goed verslag van je reis, als je weer thuis komt. Is dat afgesproken?’

Behoeven we te zeggen dat Harold bij dat voorstel van vreugde opsprong. En nu werd hem gezegd de Aurora aan haar lot over te laten dicht bij het einde van een voorspoedige reis. Geen wonder dat hij verbijsterd was.

De bemanning was zich de stand van zaken volkomen bewust. Op bevel van de kapitein stonden zij gereed om de twee grootste boten neer te laten, waarin zij zoveel mogelijk van hun aardse bezittingen en voorraden geborgen hadden.

‘Het roer naar links omleggen,’ zei de kapitein tegen de man aan het roer, terwijl hij naar het kompas en de hemel keek.

‘Is al gebeurd, mijnheer,’ antwoordde de man.

‘En nu, laat de boot zakken, jongens. Nu, mijnheer Seadrift,’ zei kapitein, zich tot de jonge man wendend, ‘de tijd is gekomen om een besluit te nemen. Het water rijst in het ruim en het schip zinkt snel, zoals u ziet. Ik behoef u niet te zeggen dat ik het vreselijk vind het schip te moeten verlaten; maar zelfbehoud en mijn plicht tegenover de bemanning maken de stap absoluut noodzakelijk. Bent u van plan met ons mee te gaan?’

‘Nee, kapitein, dat doe ik niet,’ antwoordde Harold Seadrift vastberaden. ‘Ik neem het u volstrekt niet kwalijk dat u doet wat u meent dat uw plicht is, maar ik heb u reeds gezegd dat ik, zolang het drijvende kan blijven, op het schip blijf.’

‘Nu mijnheer, het spijt me, maar u moet doen wat u het beste dunkt,’ antwoordde de kapitein, die zich afwendde. ‘Allo, jongens, in de boten!’

De mannen deden het, maar verscheidene van degenen die het

laatst het schip verlieten, keken over hun schouder en riepen tegen de man, die nog aan het roer stond: 'Kom mee, Disco; we moeten dadelijk afstoten!'

'Stoot af wanneer je wilt,' antwoordde de man aan het roer met een diep-warme stem, welks klank een goedgehumeurde minachting verried. 'Ik blijf waar ik ben. Van Disco Lillihammer zullen ze nooit kunnen zeggen dat hij de zoon van zijn meester in nood aan zijn lot overgelaten heeft.'

'Maar je gaat naar de kelder, kerel, als je niet komt.'

'En wat zou dat nog? Liever met een dappere kerel naar de kelder dan blijven leven met een troep lafaards als jullie!'

Enkele mannen beantwoordden dit gezegde met een lach, anderen trokken een boos gezicht, terwijl weer anderen vloekten of medelijdend naar hun eigenzinnige kameraad keken.

De boten stieten van de brik af en waren weldra een heel eind weg.

'Dank je, Lillihammer,' zei Harold, terwijl hij de vereelde hand van de zichzelf opofferende zeebonk greep. 'Het is heel hartelijk van je, maar ik ben bang dat het je je leven kosten zal. Doch het is te laat om daar nu over te spreken; we moeten een plan vaststellen en daarnaar handelen.'

'Precies wat ik gedacht heb; het is duidelijk dat we niet veel minuten over hebben, om te parlevinken.'

'Nu, wat zou jij denken?'

'Na u, mijnheer; u bent de kapitein en moet bevelen geven.'

'Dan geloof ik dat het 't beste is dadelijk naar de kust te sturen, een opening in het rif te zoeken, daardoor te varen en het schip op strand te zetten. Wat zeg jij daarvan?'

'Daar er niets anders te doen valt, denk ik van hetzelfde; en hoe eerder we het doen des te beter.'

'Naar het roer dan,' riep Harold, naar voren springend. 'Ik zal de schoten vieren.'

Binnen enkele minuten stevende de Aurora voor een stijf briesje naar de lijn van schuim, die het rif aanwees, en waarbinnen alles betrekkelijk kalm was.

'Als we er binnen kunnen komen,' zei Harold, 'loopt het nog wel los.'

Disco antwoordde niet. Al zijn aandacht gaf hij aan het sturen van de brik en het angstig kijken naar de branding, waarvan het lawaai,

toen zij dichterbij kwamen, klonk als de donder.

‘Er schijnt daar iets als een kanaal te zijn,’ zei Harold, die angstig naar een plek in het rif wees.

‘Ik zie het, mijnheer,’ luidde het kortaffe antwoord.

Nog enkele minuten van spanning en de brik zeilde het kanaal in en stiet met zoveel geweld, dat de fokkemast bij het dek afbrak en overboord ging.

‘God sta ons bij, we zijn verloren!’ riep Harold, toen een torenhoge golf het schip opnam en als een stuk speelgoed op de rotsen slingerde.

‘Houd u gereed om te springen,’ riep Disco.

Een tweede golf overstroomde het schip en sloeg de mannen ervan af.

Dapper streden zij om zich uit het wrakhout te bevrijden, waarna zij door het kalme water naar de kust zwommen, waarop zij ten slotte aan het strand gingen.

Harolds eerste uitroep was er een van dank voor hun redding, waarop Disco met een hartgrondig ‘Amen’ antwoordde, waarna hij om zich heen keek en de kust opnam, terwijl hij langzaam zijn handen in zijn natte broekzakken stak en vroeg waar zij zowat waren.

‘Op de Oostkust van Afrika, natuurlijk,’ zei de jonge man met een flauw glimlachje, terwijl hij het water uit zijn broekspijpen wrong, ‘de plek waarheen we op weg waren.’

‘Prachtig - dan zijn we hier voor anker gegaan! Enfin, ik wou alleen maar,’ voegde hij eraan toe, terwijl hij op een stuk wrakhout ging zitten en in zijn zakken voelde alsof hij naar iets zocht, ‘dat ik mijn kiel aangehouden had, want daar zit al mijn tabak in en het zou een hele troost zijn in de gegeven omstandigheden een kees te hebben.’

Het was voor de schipbreukelingen gelukkig dat de golfstroom gedeelten van het schip aan land gespoeld had op een vrij grote afstand van de plek, waar zij geland waren, daar een troep inboorlingen, gewapend met speren en pijl en boog, het wrak van de omliggende hoogten gezien en zich naar dat deel van de kust gehaast had, waarop zij uit ervaring wisten dat de lading waarschijnlijk aanspoelen zou. Daar de hoofden van de zwemmers in de verte slechts kleine stippen waren, waren zij aan hun aandacht ontsnapt. Op die wijze waren zij ongezien aan land gekomen. De plek was dicht bij de uitmonding van een kleine rivier of beek, die gedeeltelijk door de formatie van het

land en wortelbomen verborgen was.

Harold zag het eerst dat zij niet op een onbewoonde kust geworpen waren. Terwijl hij rondkeek en overwoog wat hij het beste doen kon, hoorde hij gegil; hij liep vlug naar een rotsachtige punt, die een gedeelte van de kust voor zijn blik verborg, keek er voorzichtig overheen en zag de inboorlingen. Hij gaf een wenk aan Disco, die naar hem toekwam.

‘Zij zien er niet erg vriendelijk uit,’ zei de oude zeerob. ‘En kleren hebben ze niet veel aan.’

‘Schijn bedriegt dikwijls, maar in zoverre ben ik het wel met je eens dat ik geloof dat het ‘t verstandigste is ons in het bos terug te trekken en daar te overwegen wat we verder doen moeten, want evenmin als we van zand en zout water kunnen leven, kunnen we in een klimaat als dit veilig in natte kleren of op de kale grond slapen.’

Zij baanden zich een weg door het struikgewas en kwamen weldra bij een soort natuurlijk bekken, dat gevormd werd door de kreek en waarin een grote boot van bijzondere constructie, waarvan de latijnzeilen sterk aan die van een zeeroversschip deden denken, dreef. Hun verbazing over het onverwachte schouwspel werd nog groter, door het feit dat op de andere oever van de kreek verscheidene mannen stonden, gewapend met geweren, die onmiddellijk op hun borst gericht werden.

De eerste ingeving van de schipbreukelingen was tussen de bomen terug te springen - de tweede om naar hen toe te gaan en hun handen in de hoogte te steken, om te laten zien dat zij ongewapend waren.

‘Schiet niet!’ riep Disco. ‘We zijn vrienden, schipbreukelingen zijn we; laat dus die geweren zakken, jongens, en maak je niet zo druk!’

Een van de mannen maakte een opmerking tegen een ander, in wie Harold door zijn Oosterse kleding dadelijk een Arabische kusthandelaar herkende. Zijn manschappen schenen halfbloeds te zijn.

De Arabier knikte ernstig en zei iets, waardoor de mannen hun geweren lieten zakken. Dan nodigde hij met een handgebaar de vreemdelingen uit over de kreek bij hem te komen.

Zonder enige aarzeling sprong Harold op de reeds vermelde boot en vandaar op de andere oever.

‘Spreekt u Engels?’ vroeg Harold.

De Arabier schudde zijn hoofd en zei: ‘Arabisch, Portugees.’

Harold schudde nu zijn hoofd; dan zei hij met een hoopvolle blik:

‘Frans?’

De Arabier herhaalde het hoofdgebaar en zei dan na even nagedacht te hebben: ‘Ik iets Engels ken, zeg, waar vandaan kom je?’

‘We hebben schipbreuk geleden,’ begon Harold, ‘en deze man en ik zijn de enige overlevenden van de bemanning van ons schip - tenminste de twee enigen die naar de oever gezwommen zijn; de anderen zijn weggegaan in een boot.’

‘Kom je van oorlogschip?’ vroeg de Arabier met een scherpe blik op het open gelaat van de jonge man.

‘Nee, het was een handelsschip op weg naar Zanzibar. Het ligt nu in stukken op het strand en wij hebben ons met niets dan onze kleren gered. Kunt u ons zeggen of er een stad of een dorp in de buurt is? Want we hebben, zoals u ziet, hard kleding, voedsel en onderdak nodig. We hebben geen geld, maar we hebben flinke spieren en dappere harten en zouden hard kunnen werken.’

De jonge Seadrift zei dit bescheiden, maar de opmerking was onnodig, daar zowel zijn uiterlijk als dat van de iets oudere man duidelijk verried dat zij voor geen kleintje vervaard waren.

‘Er is vijftig mijl in de omtrek geen stad en geen dorp,’ antwoordde de Arabier.

‘Zol!’ riep Harold verbaasd uit, want hij had altijd gedacht dat de Oostkust van Afrika vrij dicht bevolkt was.

‘Dat is een beroerde boel,’ zei Disco, ‘want dat betekent van gebrek omkomen, als tenminste deze goede heer ons niet wil laten werken op zijn boot. Het is natuurlijk geen eerste klasse, maar voor een oude zeerob is het al goed als hij weer op zee komt.’

De handelaar luisterde met de beleefdheid en de ernst die de Oosterling schijnen te kenmerken, maar liet noch door blik noch door gebaar merken of hij wat er gezegd werd verstond.

‘Ik ga naar Zanzibar,’ zei hij, zich tot Harold wendend, ‘en zal je meenemen - als je dat wilt.’

Er was iets onheilspellends in de manieren van de man dat Harold niet beviel, maar daar hij feitelijk in de macht van de Arabier was en absoluut niets van het land wist, achtte hij het ‘t beste *faire bonne mine à mauves jeu*¹ en bedankte hij hem voor zijn vriendelijk aanbod, terwijl hij hem verzekerde dat hij, als hij te Zanzibar was, de passage voor hem en zijn vriend zou kunnen betalen.

¹ Een goed gezicht opzetten in een slechte wedstrijd.

‘Mag ik vragen wat uw beroep is?’ vroeg Harold.

‘Ik ben handelaar.’

‘Waarin, als ik zo brutaal mag zijn?’

‘Ivoor. Gedeeltelijk wit en gedeeltelijk wat je landslieden zwart² noemen.’

‘Zwart!’ riep Harold verbaasd uit.

‘Ja, zwart. Wit ivoor komt van de olifant zijn slagstanden. Zwart Ivoor komt overal uit het land. Het is ons voornaamste handelsartikel.’

‘Zo! Daar heb ik nooit van gehoord!’

‘Niet? Je zal het veel zien hier. Maar ik ga praten met mijn mannen. Wacht.’

En met deze woorden, welke gezegd werden op een toon die onaangenaam bevelend klonk, ging de Arabier naar een kleine hut, waarbij zijn mannen stonden, en begon met hen een gesprek.

Het was duidelijk dat zij in het begin maar weinig ingenomen waren met wat hij zei, want er klonk iets protesterend in hun toon, terwijl zij voortdurend wezen in een zekere richting die de kustlijn scheen aan te geven; maar geleidelijk veranderde hun gezicht en lachten en giechelden zij, hoewel de Arabier heel ernstig bleef kijken.

‘Het uiterlijk van die kerel bevalt me niet,’ zei Disco na een korte stilte. ‘Het is een troep bandieten en als u van mij een raad wilt aannemen, mijnheer Seadrift, dan moeten we maar proberen er tussenuit te knijpen en een inboorlingendorp te vinden. Het zou mij niets verwonderen als die kerel een slavenhandelaar was.’

‘Dat heb ik zelf ook al gedacht, Disco, en ik zou zeker gaan, als ik wist dat er binnen twintig mijl een stad of een dorp was; maar we weten er absoluut niets van en ik heb genoeg van het Afrikaanse klimaat gehoord, om te geloven dat het ons ons leven zou kosten als we een nacht zonder vuur, eten of bedekking en met niets dan een nat flanellen hemd en een linnen broek aan in de jungle bleven. Nee, kerel, dat moeten we niet wagen. Trouwens, al zijn sommige Arabieren slavenhandelaren, dan volgt daar nog niet uit dat ze het allemaal zijn. Deze kerel zal misschien beter blijken te zijn dan hij eruit ziet.’

Inmiddels was de Arabier weer bij hen gekomen.

‘Ik zeil vannacht weg, wanneer de maan ondergaat,’ zei hij. ‘Dat is niet veel voor middernacht. Jullie moet hier dicht bij de boot blijven

² Black ivory (letterlijk zwart ivoor) was de aanduiding van de Engelsen voor negerslaven.

- heel dicht. Als je deze of die kant gaat, zullen de negers je doden. Zij niet komen hier; zij weten, ik hier ben. Ik ga kijken naar mijn have en goed - mijn Zwart Ivoor.'

'Kunnen we niet met u meegaan, mijnheer - hoe heet u?'

'Mijn naam? - Youssef,' antwoordde de Arabier op een toon, als wilde hij ontzag inboezemen.

'Nu dan, mijnheer Youssef,' ging Disco voort, 'als we met u meegingen, zouden we u een handje kunnen helpen om uw have en goed naar de boot te brengen.'

'Dat is niet nodig,' zei Youssef, terwijl hij naar de hut wees. 'Ga daar heen: je kan rusten tot we wegzeilen. Ga wat slapen; dat zal je nodig hebben. Er is wat rijst in de hut, eet dat op en maak vuur en droog je kleren.'

En met die woorden liep hij een pad op, dat in de bossen leidde en waarlangs zijn manschappen hem reeds voorgegaan waren.

'Vuur aanleggen zeker!' zei Disco, terwijl ze naar de hut liepen. 'Je zou door de manier, waarop hij dat zegt, denken dat hij gewoon is uit de punt van zijn eigen neus vuur te slaan.'

'Eerder uit zijn ogen, zou ik denken,' zei Harold; 'maar kijk, de kerel wist wat hij zei. Er is vuur tussen de sintels op de haard.'

'Dat is zo,' zei Disco, die dadelijk op zijn knieën ging liggen en het voorzichtig aanbliis.

Binnen enkele minuten was er een vlammetje, dat weldra een knetterend vuurtje werd, waarvoor zij hun kleren droogden en waarboven zij een pot met rijst hingen.

Nauwelijks waren zij daarmee klaar of zij zagen twee met musketten gewapende mannen naderen, die een negermeisje tussen zich in hadden. Toen zij dichterbij kwamen, zagen zij dat het meisje een koperen ring met een touw om haar hals had.

'Een slavin!' riep Disco heftig, terwijl het bloed naar zijn gezicht steeg. 'Laten we haar bevrijden.'

De verontwaardigde zeeman was reeds half opgesprongen, toen Harold hem met geweld terughield. 'Kalm, kerel,' zei Harold vlug. 'Als we haar konden bevrijden door te vechten, zou ik je helpen; maar we kunnen het niet. Blijkbaar zijn we bij slavenhandelaars terechtgekomen. Overijling kan slechts je dood betekenen. Wees verstandig; wacht je tijd af en dan zullen we misschien nog iets goeds kunnen uitrichten.'

Een uitdrukking van grote verbazing kwam op de gezichten van de twee mannen, toen zij bij hun binnentreden de Engelsen makkelijk bij het vuur zagen zitten; beiden brachten zij, als bij instinct, hun geweer aan hun schouder.

‘Kom binnen en maak het je makkelijk,’ riep Disco op half woeste toon ondanks de waarschuwing die hij gekregen had. ‘We zijn hier allemaal vrienden - tenminste wij konden niet anders.’

Gelukkig voor onze zeeman verstonden de mannen hem niet en voor zij besluiten konden wat zij doen moesten, stond Harold op en moedigde hen met een beleefde buiging uit binnen te komen.

‘Verstaan jullie Engels?’ vroeg hij.

Beide mannen schudden hun hoofd. Het arme negermeisje kromp achter haar bewakers ineen, als was zij bang dat men haar geweld zou aandoen.

Nadat Harold met hetzelfde resultaat Frans geprobeerd had, noemde hij de naam Youssef en wees hij in de richting, waarin deze het bos ingegaan was.

De twee mannen keken elkaar veelbetekenend aan en knikten.

Dan zei Harold: ‘Zanzibar’ en wees in de richting, waarin hij vermoedde dat het eiland lag.

Weer keken de mannen elkaar aan en knikten.

Harold zei dan: ‘Boot - dhow’³ en wees naar de kreek, welk gebaar door de mannen op dezelfde wijze als tevoren beantwoord werd.

‘Goed,’ ging hij voort, terwijl hij zich op de borst sloeg en op Disco wees. ‘Ik ga naar Zanzibar, hij gaat, zij gaat’ (wijzend op het meisje). ‘Jullie gaan en Youssef gaat - allemaal in de dhow naar Zanzibar - vanavond - wanneer de maan ondergaat. Begrepen? Kom naar binnen en eet wat rijst.’

Weer keken de mannen elkaar aan, knikten en gingen op een boomstam tegenover de Engelsen naast het vuur zitten. Zij begrepen niet veel van de situatie, maar voorlopig besloten zij een vriendschappelijke houding aan te nemen.

Terwijl zij rijst aten, keek Disco met stille verbazing en diep medelijden naar het slavinetje, dat naast haar bewakers zat, haar handjes gevouwen op haar knie, haar hoofd omlaag, haar blik neergeslagen. Het kostte de oude zeerob moeite zijn gevoelens te bedwingen. Hij

³ Inlandse naam voor boot.

had natuurlijk wel het een en ander over Afrikaanse slavernij gehoord, maar nu werd hij er plotseling en onverwacht voor het eerst van zijn leven mee in aanraking gebracht. Geen wonder dat hij diep ontroerd was.

‘Nu mijnheer Seadrift,’ zei hij op de vertrouwelijke toon van iemand die een nieuwe ontdekking doet, ‘ik moet u eerlijk bekennen dat ik het een mooi meisje vind.’

‘Dat ben ik volkomen met je eens,’ antwoordde Harold glimlachend.

‘Maar ik bedoel echt mooi. Ik heb altijd gedacht dat alle negers lelijke platneuzen en dikke speklippen hadden. Maar kijk eens naar deze: haar lippen zijn bijna niet dikker dan die van knappe Engelse meisjes en haar neus is helemaal niet plat. Precies de neus van mijn Nancy en dat zegt wat, dat verzeker ik u. En bovendien is zij niet zwart, maar bruin.’

Het slavinetje, dat tot de mooie negerrassen behoorde en zoals later bleek ver uit het binnenland kwam, scheen nog heel jong, maar toch lag er reeds een uitdrukking van smart en lijden op haar gelaat; en ofschoon zij mooi gevormd was, was zij heel mager, ongetwijfeld het gevolg van lange ontberingen op de tocht naar de kust.

‘Hier, eet wat,’ riep Disco, terwijl hij plotseling een bord met rijst naar het jonge meisje bracht, dat echter, zonder haar ogen op te slaan, haar hoofd schudde.

‘Heb je geen honger, arm ding?’ zei de zeeman teleurgesteld. ‘Je ziet er anders wel naar uit. Kom, probeer het eens,’ voegde hij eraan toe, terwijl hij haar hoofd streelde.

Het arme kind keek als een verschrikt vogeltje op en kromp bij de aanraking van de zeeman in elkaar; maar toen zij nog eens in zijn eerlijk gezicht keek, scheen zij vertrouwen in hem te krijgen. Maar toch wilde zij de rijst niet aanraken voor haar bewakers streng iets tegen haar zeiden, waarna zij met grote smaak begon te eten.

‘Kom, zeg ons nu eens hoe je heet, kindje,’ zei Disco, toen zij klaar was.

Natuurlijk schudde het jonge meisje haar hoofd, maar zij scheen de vraag te willen begrijpen, terwijl de Portugezen lachten en zich met de excentriciteiten van de Engelsman schenen te amuseren.

‘Luister nu,’ ging de zeerob voort, terwijl hij krachtig op zijn borst sloeg, ‘Disco, Disco, Disco - dat ben ik - Disco. En deze man’ (en hij